

Utdrag ur "Berättelser från Stockholmszonen" av Thomas Allvin

Alla var där. På Fyra Fregatters rustika bottenvåning samlades Stockholms mest ökända prisjägare, hyrsvärd och troubleshooters. De putsade sina vapen, skvimpade ut öl och skrävade med varandra. Ett exemplar ur torpedkategorin var Dregen, en människa med svart stripigt hår och nitar på läderjackan. "Någon ska dö ikväll", brukade man säga när Dregen sågs komma gående gatan ner. Den här gången hade han fått ett antal uppdrag av polisministeriet, alla av typen "hellre död än levande". Han brukade få sådana uppdrag eftersom han hade svårt för det här med att ta levande fångar. Lyckligtvis var många av Tornets förrymda interner av den sort som man hellre läste om i dödsannonserna än på förstasidan, så polisen skickade gärna ut Dregen.

Däremot skulle de aldrig skicka upp Dregen på övervåningen, dit den verkliga gräddan sällades. Ett alldeles särskilt uppdrag väntade dem, något hemligt och snuskigt välbetalt. Så gick i alla fall ryktena på bottenvåningen, och det var ju inte helt fel. Det blev nästan helt tyst i lokalen när järven Juha klev in genom dörren och snabbt visades på trappan upp. Det här skulle bli något alldeles särskilt, det var helt klart.

På övervåningen var alla alldeles för coola för att låtsas om Juha när han kom in och satte sig på en bänk. Där var androiden G i sin svarta gummirock, vargbröderna Bra från Värmland och snabbskjutande mården Attila, bland andra. Där var också polisprefekten, en småfet man med glänsande ansikte och fiskögon. Prefekten trivdes ganska bra i prisjägars sällskap. Det var redigt folk som fick jobbet gjort, tyckte han. Missen på KO hade förstås velat skicka sina agenter, men vicekanslern hade övertygats om att detta var en fråga för polisen. Och när polisen ville operera på andra sidan gränsen var prisjägare *standard operating procedure*. Så var det med den saken.

"Jaha, då kan vi kanske börja då", sade han. "Kul att se er här och allt det där. Det handlar alltså om en snubbe som sprang iväg när Tornet brann, det förstår ni kanske. Men det är inte vem som helst. Han är utlänning, tysk närmare bestämt, och fångades in av Hans Majestät när han var nere i Tyskland och krigade. Karl'n är biskop i katolska kyrkan därnere och heter Clovis Hohenstaufen av Magdeburg."

Han upprepade namnet några gånger medan den församlade skaran memorerade. Skrivkonsten var i det närmaste utdöd inom prisjägarskråt.

"Han är nästan helgonförklarad därnere, eller nåt sånt om ni förstår vad jag

menar. Hans Majestät tog honom som gisslan för att inte bli påhoppad under återtagets, och sen hängde han liksom med hela vägen. Nu är man jätteorolig för att biskopen ska återvända till Tyskland för då förstår man därnere att nu är det fritt fram att hoppa på Stockholm. Fattar ni?”

Alla nickade.

”Alltså. Biskopen måste fångas in innan han når Tyskland. Helst levande. Död är okej, men det måste vara diskret så att ingen vet om det. Alla måste tro att han fortfarande finns i fängsligt förvar, så att säga.”

”Hur stack han från Stockholm?”

”Troligen med roddbåt söderut. Han har inga kontakter häruppe så han är helt på egen hand.”

Det var inte riktigt sant, det fanns ju en katolsk enklav bara några kvarter ifrån Tornet på Gråmunkeholmen. Men kardinalen var bror till kungen, så hos honom skulle biskopen knappast ha sökt skydd, och alla prästbostäder hade blivit brutalt genomsökta av gendarmer i svarta ansiktsmasker. Där var han inte.

”Biskopen är kort, rund och flintskallig. När han flydde var han klädd i fångdräkt.”

Prisjägarna fnissade.

”Hur blir det med betalningen?” Det var Knut Faluman, tjuren med Stockholms hårdaste högerkrok, som frågade.

”Ni som bjudits in att delta i jakten får 10 000 zloty var för detta. Den som kommer tillbaka med biskopen får ytterligare 10 000.”

Alla nickade godkännande. Det var bra betalt, och dessutom i hårda zlotys och inte i de där fåniga riksgäldssedlarna som staten försökte prångla på Stockholms invånare. Konkurrensen skulle bli hård, och man började redan snegla surt på varandra.

”Fler frågor? Nehej, lycka till då.”

Mel Dayan, en rödspräcklig katt med lapp för ögat, var redan halvvägs nerför trappan och ledde vägen genom de mindre kvalificerades skara. Han gick raka vägen över Strömbro och vidare till Skeppsholmen där hans fordon låg förtöjt. Mel Dayan var den lyckliga ägaren till ett litet enmotorigt propellerplan, en ovanlig syn i dagens Nordeuropa. Det var försett med pontoner eftersom öppet vatten var betydligt vanligare än tillförlitliga landningsfält. Det var dyrt att flyga med eftersom motorn gick på bensen, men Dayan använde det bara för att flyga kortare, kända sträckor. I detta fall var det till exempel utmärkt för att få en *flying start* framför konkurrenterna. Den riktiga spaningen

skötte han till fots. Han hade redan bestämt sig för att utan dröjsmål flyga till Nykvarn för att försöka få upp spåret där. En mer pedantisk prisjägare skulle kanske börja jobbet i Stockholm med att först försöka få "bytets" sydliga flykt-rutt bekräftad. Men Dayan chansade gärna när han visste att han hade oddsen på sin sida. Ville man fly från Stockholm så var söderut den naturliga vägen. Österut behärskade flottan skärgården. Västerut sträckte sig rikets hand via protektorat och kungliga vasaller. Nordgränsen var hårdbevakad på grund av de frostiga relationerna till Saratoga. Några år- eller simtag söderut däremot, och man befann sig i ett halvkriminellt ingenmansland där polisen inte hade större makt än de för tillfället hade firepower. Gränsen mot Sörmland var flytande eftersom ingen statsmakt gjorde anspråk på denna otuktade landsdel där enstaka befästa gårdar och byar var som öar i ett ociviliserat hav.

Det var därför med stor tillförsikt som Mel Dayan hoppade i planet, satte på sin flygarmössa och sina goggles, och startade motorn. Han hade förstås en del åskådare när han paddlade ut på Strömmen, riktade nosen österut och satte fart. En av dem var Sixten von Celsing som bevittnade planets takeoff från sitt kontor på KO.

"Fördel Dayan" kunde han inte låta bli att kommentera, men skakade samtidigt missbelätet på huvudet. Prisjägare, tsss. Sixten anlätade aldrig prisjägare och hade goda skäl till det. Han hade varit en själv nämligen. Under ett par framgångsrika år hade "Snabbe" Sixten hämtat in fler lysta element än alla andra prisjägare tillsammans, nästan i alla fall. Folk frågade honom ibland varför han slutade, men då viftade han alltid avvärijande med tasserna och pratade om något annat. Denna lilla yrkeserfarenhet, utan tvekan meriterande när han fick anställning vid säkerhetstjänsten, gjorde att han kände prisjägarnas tankevärld mycket väl. Alltså litade han inte på någon av dem. Det gjorde dock polisprefekten som dessvärre fått sin vilja igenom den här gången.

När han vände blicken tillbaka mot Skeppsbron såg han den storväxta gestalt som bara kunde vara Knut Faluman lunsas ner mot kajen och haffa ett par minkar i en båt. Med viss möda började de ro över honom mot Söder, där han med all sannolikhet skulle gå mellan lönnkrogarna och slå folk i huvudet tills någon berättade vart biskopen tagit vägen. Knut Faluman var nämligen en pedant, på sitt eget lilla vis. Sixten kände igen ett par andra prisjägare när de släntrade ut från Fyra Fregatter, en del i hycklande samspråk, andra målinriktade och tigande. Juha såg han dock aldrig till.